

Dansk Ingefær

Arum cylindraceum

Kaldes i dag officelt blot 'arum', og er almindelig i ældre haver. Den har en knoldet jordstængel, hvorfra en række pileformede blade skyder frem. Bladene kan enten være ensfarvet grønne eller dekoreret med hvide mønstre. Den dekorative plante indgår ikke sjældent i beplantningen på kirkegårde.

En blomsterstilk på ca. 30 cm bærer i toppen aksformede blomster, der er gemt i et kræmmerhusformet hylsterblad.

Ved modning, udvikles de karakteristiske orange bær.

Arum vokser bedst i skygge i et skovbundslignende bed, og spreder sig selv.

Det almindeligt brugte navn 'dansk ingefær' skyldes, at man får en brændende fornemmelse i munden, hvis man bider i rod eller blad, som den man får ved at bide i rå inge-

færknolde.

De to planter har dog ikke noget med hinanden at gøre. Saften indeholder giftstoffer, der kan virke hjerte forstyrrende.

Alligevel har arum været brugt til medicin siden oldtiden, både som slimløsende og afførende middel og til behandling af sår efter giftige dyrs bid.

Ifølge en romersk skribent, spiser bjørne roden af arum, når de vågner efter vinterhi, og har brug for noget til at få gang i de sammenkrumpne indvolde.

Arum anbefales til at give prydhaven en kraftig farveklat i eftersommeren, hvor blomsterfloret er aftagende. Den er en staude, og vil komme igen til næste år.

Planten kaldes også for 'Arons stav', sandsynligvis pga en forveksling mellem ordet 'Arum' og navnet 'Aron' og frøstanden, der meget vel kunne ligne den stav, hvormed det gamle testaments ypperstepræst skilte vandene i Det Røde Hav, under flugten fra Ægypten. Bærrene kaldes "fandens bær".

Der findes også Italiensk Ingefær og Plettet Ingefær

Middelalderhaven fakta:

Dansk Ingefær og de øvrige arter vokser på Møn. Ses i Stege, Nyord ved flere kirker.

I Middelalderhaven ses planten sammen med de øvrige planter, som er indført.

